Kynä kädessäni, istun äärelle ikkunan ja tuijotan puhdasta paperia. Ikkunasta näen leijailevat hiutaleet, valkoinen lumi peittää maan. Talven kylmä pitää ihmiset kuin vankeina kodeissaan. Vain pieni tyttö uhmaa talven tuiskua, saa yksin leikkiä leikkejään. Kylmä kietoo tytön syleilyynsä, posket punaiset kertovat sen. Tiedänhän minä, aina niin kovin hiljainen, naapurissa asustaa. Riidan äänetkö sieltä, ovi paiskautuu kiinni. Musiikki täyttää tuon kodin ja huudot vaimentaen, surullisin mielin katson tyttöön päin. Hän minut näkee ja kuin varkain heiluttaa, hänelle vastaan hymyillen. Näen kimmeltävän kyyneleen poskelle vierivän ja epävarmuuden viattomissa silmissä. Suru täyttää mieleni, muistan oman lapsuuden, kodin rikkinäisen ja pelon. Riidan äänet vaimenee ja kuulen jonkun lähtevän, surullisen nyyhkäisyn. Tyttö juoksee halaamaan, hahmo kuin varkain, askelin epävarmoin poistuu. Naapurissa ovi kolahtaa, hiljaisuus laskeutuu ja peittää mieleni. Ikkunasta näen vain leijailevat hiutaleet ja pihan hiljaisen. Kynän lasken paperille ja kirjoitan tämän tarinan, surusilmäisestä tytöstä. Odotan jo huomista, vaikkei sillä olisikaan, mitään uutta minulle. Kunhan näen vielä, surusilmäisen tytön leikkivän ja nauravan. Olethan huomenna onnellinen surusilmä.